

előbb-utóbb elkezdene a forgalommal szemben haladni.

MN: Egy másik szorgalmazott ötlet a kerékpáros utca.

KG: A kerékpáros utca egyszerre forgalomcsillapítási eszköz és lakóbarát megoldás. Életemben először Berlinben, a Linienstrassén találkoztam ilyennel, ahol a főúton nem találta helyet a kerékpársávnak, ezért a párhuzamos mellékutcában elsőbbséget adtak a kerékpározóknak, akiket nem előzhet meg az autó. Így egymás mellett is lehet haladni, az utca pedig csendesebb, nyugodtabb marad. Nem autóellenes megoldás, hiszen az autók lassabban, de behajthatnak.

MN: Évekkel a Nagykörút és az Üllői út átalakítása után is sokan szidják a pollereket. Nem csak az autósok, sok kerékpáros is félmegoldásnak tartja.

KG: Nekem semmi bajom vele. Persze, nem az a feladata a pollernek, hogy megállítsa a csuklós buszt, de kijelöli a kerékpárosok helyét. Ha virágágyással vagy padkával akarnánk lehatárolni a kerékpársávot, akkor százmilliókba kerülne a vízelvezetésről és a takarításról gondoskodni. Tudom, hogy a kerékpárosok sem rajonganak a pollerrel védett sávokért – de nézzük csak meg, honnan indultunk! A régi Nagykörúton a parkoló és a haladó autók között kellett egyensúlyozni, tucat számra történtek balesetek, amikor a kinyíló kocsiját felnyársalta a biciklist. Akkoriban naponta nyolcszáz kerékpáros-áthaladást mértünk, ami mára négy-ötezerre emelkedett. Szóval mit tegyen a Kerékpárosklub? Csak akkor fogadjunk el egy fejlesztést, ha van pénz, politikai akarat, tökéletes megoldás? Vagy örüljünk annak, hogy egyáltalán lett saját helyünk az úton, ami idővel, a pénz megérkezésekor vagy az út teljes felújításakor tökéletesíthető.

MN: Van olyan része a városnak, ahol különösen hiányolja a megfelelő kerékpáros infrastruktúrát?

KG: Igen. Dél-Pest egyáltalán nem megfelelő terep a kerékpárosoknak, és ez a klubunk tagnyilvántartásában és a forgalomszámlálásban is meglatázzik. Aki Kőbányán vagy a Soroksári út, a Jászberényi út és a Nagykörösi út mentén lakik, nem tud biztonságos utakon kerékpározni. A pesti kertvárosi részek zárványként működnek, ahol helyben érdemes kerékpárt használni, de a belvárosba már nem lehet bejutni vele. Viszont van egy kerékpáros tengely Észak-Pest, a Belváros és Dél-Buda mentén, ahol a politikusok is hajtanak a biciklisek szavazatára. Ahol viszont nincs még bringázó, ott az önkormányzatok nem vehetők rá a kerékpáros-fejlesztésekre. Ez egy önmagát erősítő folyamat: azért nem bicikliznek, mert nincs infrastruktúra, infrastruktúra pedig azért nem épül, mert kevesen bicikliznek.

Csabai Máté

Soproni erdészhallgatók menekülése és csodálatos élete Kanadában

Így kell vágni

Hetven évvel ezelőtt, 1956 novemberében 214 magyar erdészhallgató és oktató, egy teljes egyetemi kar vándorolt ki Kanadába; a University of British Columbia fogadta be az emigránsokat. A soproniak jelenlétükkel és szakmaiságukkal máig ható, jelentős változásokat idéztek elő Kanada erdészeti gyakorlatában.

■ „Csendes az életem, és mégis megsebzé szívem az égő szerelem” – éneklük az *Erdész-himnusz*t a friss diplomás erdészek, együtt a rektorral, a dékánnal, a kari oktatókkal. Nem számít a forróság, a Soproni Egyetem Erdészeti Karának 2026-os diplomaosztóján a többség *waldent* visel, ezt az őzbarna posztóból, paszománnyal, mohazöld bársonymandzsettával készülő, derékban szabott felöltőt. Egyedülálló hagyományt képvisel öt darab, tölgyleveles, erdészcsillaggal díszített gombja, a felvarrók temérdek variánsa; az erdészhallgatók egyenruhája. A walden, ha nem is főszereplője, de kihagyhatatlan szimbóluma a történetnek, amely Selmecebányától Sopronon át Vancouverig ível.

Kispolgári szellem

„Nekem nem volt waldenem, az tiltott dolognak számított. Később aztán mégis szert tettem rá; egy olyan hallgatótól vettem, akit kizártak az egyetemről” – emlékezik vissza Grátzer Miklós, diáktársainak Kulacs, aki 1934-ben született, s ma, 92 évesen, Washington állambeli, bellinghami otthonában kristálytisztán idézi fel élete fontos állomásait.

A polgári, értelmiségi családból származó fiú apját a Rákosi-rendszerben javító-nevelő munkára ítélték, segédmunkásként kellett dolgoznia, nagybátyja politikai fogolyként börtönben ült, anyja unokatestvérét, aki pap volt, kis híján kivégezték a Mindszenty-per idején. „Tele voltam gyűlölettel a rendszer iránt, és semmiféle jövőt nem láttam magam előtt Magyarországon. A sors fintoraként, apám miatt munkás származásának minősítették, s bár kitűnő eredményeim voltak, akkor csak így vehettek fel az Erdőmérnöki Főiskolára. Diáktársaimmal igyekeztünk életben tartani az egye-

temi hagyományokat. Fájó volt számunkra, hogy azokat betiltották, megfosztottak bennünket attól, amit elődeink természetes módon megkaptak; az igazi diákéletől. Mégis sikerült a hallgatókat olyan közösséggé kovácsolni, amelyet soha máshol a világban nem láttam. A soproni összetartás egyedülálló volt.”

A selmeci hagyomány

„Minden Selmecebányán kezdődött” – Bartha Dénes, a Soproni Egyetem kutatóprofesszora térben, időben távolabbra vezet, hogy érthetővé váljon, mit jelentett – és jelent ma is – 1956-ban az erdészhallgatók közössége. Irodája mintha százötven évvel repítene vissza az időben, a mennyezetig érő, kazettás, üvegezett könyvszekrények régi köteteket őriznek katonás rendben. Íróasztalán csupa jelentőséggel bíró tárgy a régmúltból; bányászlámpa kicsinyített mása, hajdani mamutfenyő gigantikus toboza, növénytani kézi rajz latin fájnévvel ellátva. Büszkeséggel a hangjában mondja: „Ezek a bútorok mind Selmecebről valók.”

Selmecebánya a magyar bányászati, kohászati és erdészeti felsőoktatás bölcsője; Mária Terézia 1770-ben akadémiai rangra emelte az intézményt. Az erdészsképzés azonban csak később jelent meg, a bányák, kohók ugyanis nagy mennyiségű fát igényeltek, letarolták a kincstári erdőségek java részét, elfogyott a fa, s rájöttek, a fával gazdálkodni kell, nem csupán kivágni. A selmeci erdészeti hagyomány és ismeret a német-szász erdészeti gondolkodásban gyökerezik. Ennek egyik alapműve Hans Carl von Carlowitz 1713-ban megjelent *Sylvicultura Oeconomica* című könyve. Először ő fogalmazta meg a tartamosság elvét, vagyis azt, hogy az erdőből csak annyit szabad kitermelni, amennyi újra megterem. „A selmeci

erdészképzés ebből a felismerésből született meg, erős műszaki szemlélettel, s ettől vált sajátossá Európában, ahol inkább természettudományos, biológiai alapokra épült az erdészet oktatása” – magyarázza a professzor.

A 20. század elején azonban maga az akadémia került veszélybe. A Monarchia széthullása után, 1918 decemberére világossá vált, hogy Selmecbánya is az új csehszlovák állam fennhatósága alá kerül, az akadémia jövője pedig bizonytalanná vált. Ekkor maguk a hallgatók döntöttek úgy, a selmeci egyetemi autonómia ékes példjaként, hogy saját kezükbe veszik a sorsukat, és nem csupán névleg költözik át az iskola, mint más történelmi egyetemek, hanem magával viszi szinte teljes tárgyi örökségét is. A diákság fából tárolódobozokat ácsoltatott, és több szerelvényre való könyvet, műszert, növénytani gyűjteményeket és bútorokat indított útnak Budapestre. „Amikor december 15-én a hallgatók értesültek arról, hogy a cseh csapatok ellenőrzésük alá vonták a vasútállomást, hajnali fél háromkor ők maguk is útnak indultak. Kétszázötvenhárom akadémista gyalog tette meg a 23 kilométert Hontnémetiig, hogy onnan vonattal folytassák útjukat Pest felé. A tanárok csak 1919 áprilisában jöttek át, amikor már végleg eldőlt, hogy nem sikerül megtartani a Felvidéket” – meséli Bartha professzor, az egykori események kutatója.

Hosszú hónapokig kérdéses volt, hol talál új otthonra az intézmény. A Pesten veszteglő egyetemi polgárság végül Soproni-Thurner Mihály soproni polgármester ajánlatát fogadta el, aki felismerte, milyen értéket jelentene a város számára a főiskola jelenléte. A döntés szakmailag is kézenfekvőnek bizonyult, hi-

A szerző felvétele

TALPIG WALDENBEN

szen a közeli Brennbergben már a 18. század közepétől működött szénbányászat, a környező erdők pedig ideális terepet kínáltak az erdészeti képzés számára. A selmeci hagyományok Sopronban méltó folytatásra leltek – s néhány évtizeddel később alapjául szolgáltak az 1956-os, forradalmi eseményeknek.

A város, ahol nem folyt vér

Az Erdőmérnöki Főiskola és a soproni műszaki karok hallgatói már október 21-én csatlakoztak a szegedi és budapesti egyetemisták követeléseihöz. A negyedéves erdészhallgató, Grátzer Miklós, azaz Kulacs is tagja volt a Magyar Egyetemisták és Főiskolások Szövetsége (MEFESZ) forradalmi bizottságának, amely gyakorlatilag átvette a főiskola irányítását.

hallgatót, végzősként pedig veteránna válik. A szakesteken a hallgatók és tanáraik sör mellett vitatnak meg egy-egy témát. A walden viselésének szokását ma is őrzik a hallgatók; Sopronban külön szabóságok szakosodtak annak szakszerű elkészítésére. A legismertebb, ma is élő hagyomány a *szalamander*. Ilyenkor a valétaló diákok énekszó mellett, lámpásokkal járják be Sopron utcáit. Ez a búcsú az egyetemtől és a várostól – és tisztelés az azon generációk előtt, amelyek Selmecbányától Sopronon át a mai napig továbbadták a közösség összetartozásának élményét.

„A központ a dékáni hivatalban volt, a tanácsteremben születtek a döntések. A forradalmi bizottságban én az autók biztosításáért és a közlekedés megszervezéséért feleltem, de a város ellátásával, a segélyszállítmányokkal, a politikai foglyok szabadon bocsátásával is foglalkoztunk, megvizsgáltuk az elítélések körülményeit. Reggeltől estig dolgoztunk.” Október 23-án a hallgatók békés felvonulást szerveztek Sopron belvárosában, a következő napok a remény jegyében teltek. Amikor november 4-én, vasárnap hajnalban megindult a szovjet támadás Budapest és a vidéki nagyvárosok ellen, hallgatók százai indultak a város határába, Kópháza és Nagycenk térségébe, hogy a fertődi tüzerezredtől kapott lövegekkel próbálják feltartóztatni az előrenyomuló szovjet egységeket. A helyszínen derült ki, hogy a tarrakok működésképtelenek; hiányoztak belőlük az ütőszegek, a

lőszerekből pedig a gyújtók. Hogy mindez tudatos szabotázs volt-e, vagy valaki így próbálta megóvni a hallgatókat az értelmetlen véraldozattól, máig nem tudni bizonyosan.

A negyedéves erdészhallgató, Kulacs és több tucat társa a balfi csatorna és a kópházi határ közelében gyűltek össze aznap. „Egy préházban várakozva arra készültünk, hogy megállítsuk az orosz tankokat. Volt néhány nehézgéppuskánk. De a tankok végül elvonultak, az ütközet elmaradt.” A szovjetek délutánra megszállták Sopront. Még aznap majd' ötezer ember menekült a városból Ausztriába, tartva a megtorlástól, a bizonytalan jövőtől. Köztük 214 erdészhallgató és tanár, sokan teljes családjukkal, gyerekekkel indultak el. „Egy tízfős csoport a vezetésemmel Fertőrákosnál lépte át a határt, mások a csapatból Andau felé hagyták el az országot” – eleveníti fel a hetven évvel ezelőtti, sorsdöntő eseményeket Kulacs.

Két világ közt, félúton

A menekülők közt volt az Erdőmérnöki Kar dékánja, Roller Kálmán és felesége, négy kisgyermekükkel, aki a diákvezető Grátzerrel karöltve próbálta egyengetni a hallgatók, tanárok és családtagjaik sorsát. „A Vöröskereszt és az osztrák oktatási minisztérium egy lányközépiskolában helyezett el bennünket. Ez lett a soproniak központja, ahol egyre többen lettünk” – meséli Grátzer. A hallgatók és az oktatók többsége ekkor még abban reménykedett, hogy a hazai helyzet rendeződik, és visszatérhetnek Sopronba, Roller dékán pedig mindent meg-

A SELMECI SZELLEM DIÁKHAGYOMÁNYAI

A soproni erdészképzés különleges öröksége a Selmecbányáról hozott diákhagyomány. „Nálunk az egyetemi polgárrá válásnak ma is megvannak a maga állomásai” – mondja Facskó Ferenc dékáni titkár. „A frissen érkező hallgató először még pogány, majd részt vesz a felsőbb évesek által szervezett balek-oktatáson. Nem a dékáni kézfogás az, ami az egyetemi polgárságot adja, hanem a szigorú balekvizsga, a keresztségben kapott név. Ezt követően újabb és újabb fokozatok következnek: másodévesként *kohlebrenner*nek, szénégetőnek, harmadévtől firmának nevezik a

ROB KOZAK, A UBC DÉKÁNJA

tett, hogy addig is együtt tartsa a közösséget, és megszervezze az oktatást. Hamarosan azonban világossá vált, hogy nincs visszatérés, és az is, hogy az Erdőmérnöki Főiskola hosszabb távon nem maradhat Ausztriában sem. Ekkor Roller Kálmán húsz ország különböző egyetemeinek küldött levelet, amelyben ismertette a soproniak helyzetét. Megszállottan hitte, hogy a karnak együtt kell maradnia.

Ezenközben a kanadai kormány rendkívüli befogadási akciót indított, és Jack Pickersgill állampolgársági és bevándorlási minisztert Bécsbe küldte, hogy a helyszínen gyorsítsa fel a kivándorlási ügyintézését. Pickersgill tudomást szerzett arról, hogy egy teljes Erdőmérnöki Főiskola, oktatókkal és hallgatókkal várja sorsa alakulását. Erőfeszítései nyomán a University of British Columbia (UBC) erdészeti kara felajánlotta, hogy „örökre fogadja” a soproni erdészképzést, és öt évre biztosítja működésének feltételeit, amíg az ott tanuló hallgatók befejezik tanulmányaikat. Azt is garantálták, hogy az oktatás kezdetben magyar nyelven folyik tovább, miközben fokozatosan bevezetik az angol nyelvű, UBC-oktatók által tartott kurzusokat. Eleinte sokan haboztak, ám amikor Grátzer Miklós összehívta saját, negyedéves évfolyamát és mind a harminchatan elfogadták az ajánlatot, a többiek is csatlakoztak. „Az elsőévesek helyzete különösen nehéz volt. Mindössze hat hete jártak egyetemre, még alig szakadtak el a szüleiktől. Éppen csak elkezdődött volna az egyetemi életük.”

A csapat vonattal utazott Angliába, majd

vül még negyven magyar menekült utazott, köztük Rajczy Lajos, a Nemzeti Színház művésze. Megkértem, szavaljon; a fedélzeten összegyűltünk, hallgattuk őt, majd énekeltünk. Búcsúztunk Európától.”

Székely kapu az indiánok földjén

A majd' háromnegyed millió lakosú Vancouver Kanada csendes-óceáni partvidékének legnagyobb városa, a világ talán legzöldebb metropolisza; a lendületet, amelyből a mai Vancouver kinőtt, az 1986-os világkiállítás, az Expo hozta meg. A UBC campusa a város nyugati szélén, a Point Grey-félszigeten fekszik; utcáin most az egyetem végzősei vonulnak, fekete talárban és négyszögletes *mortarboard* sapkában, virágcsokrokkal felszerelkezett, ünneplőbe öltözött családtagjaik kíséretében. Nem csupán a diákoké ez a tér; nyitva áll mindenki számára, múzeumok, művészeti galériák kaptak itt helyet. Az egyik sugárút, a Thunderbird Crescent végén található a *The Faculty of Forestry & Environmental Stewardship*, az erdészeti kar. Irányjelzőül egy haida totemoszlop szolgál, amely arra emlékeztet, hogy a campus a városalapítók közé tartozó Musqueam First Nation indián törzs ősi földjén áll.

Az épület átriumának ablakain beáradó fény a Brit Columbia tartományban őshonos duglászfenyőből készült oszlopokon táncol. A kar dékánjának, Rob Kozaknak az irodája a félmeletemen ebből a hatalmas térből nyílik. Kozák Róbert magyar származású kanadai. Édes-

POLC ROB KOZAK IRODÁJÁBAN

Southampton kikötőjéből tovább a tengerentúlra. „Az Empress of Britain kihajózott. Emlékeimben élénken él, amint Európa eltűnik a látóhatárról. Hajónkon, rajtunk ki-

anya 56-os menekült, édesapja, Kozák Antal pedig egyike volt a soproni erdészhallgatóknak. Idővel Antal Kozak professzor lett belőle; 36 éven át az egyetem oktatója, évtizedeken át dékánhelyettese, majd megbízott dékánja. „Édesapám húszévesen érkezett, egy váltás ruhában. Itt áll a többiekkel, ezen a fotón, amely első napjukon készült az egyetemen” – mutat Rob a falon lógó, bekeretezett csoportképre. A fekete-fehér felvételen nők és férfiak, gyerekek, télikabátban, ki mosollyal, ki komolyan, 1957 februárjának első napjaiban. Mire valóban elkezdheték a tanulmányaikat szeptemberben, még hónapok teltek el, átmeneti szállások és munkák, a bizonytalanság, a beilleszkedés legnehezebb időszaka állt előttük. Mit sem tudhattak arról, hogy nem csupán az ő életük változott meg végérvényesen, hanem jelenlétükkel egy idegen, távoli ország társadalmára, gazdaságára gyakorolnak majd mély, szemléletalkotó hatást.

„A karunk életében a soproniak érkezése a legfontosabb történelmi pillanat a mai napig. Ez a valaha volt legnagyobb egyszeri menekülthullám a kanadai felsőoktatás történetében, ami hatalmas, hosszú távú hatással bírt. Egy nagyon kis korból egy sokkalta nagyobb, nemzetközi karrá váltunk. Ez a történet példázza, mi mindent tehetnek nemzetek, ha nagylelkűséget, együttérzést és bölcsességet tanúsítanak egy kritikus helyzetben. A hosszú távú stratégiai gondolkodás, ami ezt a tudóskollektívát British Columbiába hozta, nagymértékben megváltoztatta az erdészet arculatát a helyi erdészeti ágazatban. Fenntarthatatlan iparágból egy olyan szektorrá vált, amely európai szemléletet hozott a fenntartható gazdálkodás és erdészet terén.”

A dékáni hivatal ablakából jól látszik – az indián totemoszloppal átellenben – az a székely kapu, amelyet hetven soproni öregdiák avatott fel a forradalom 50. évfordulóján. Társuk,

SZÉKELY KAPU A UBC-N

...ÉS A SOPRONRÓL ELNEVEZETT ÚT

Józsa László alkotása a Stanley Park erdejének 800 éves, viharkárokban kidőlt nyugati vörös cédrusából készült. A *Sopron Gate*-nek elnevezett kapu a *Sopron Lane*-en áll, szemöldökfájába magyarul faragva: Isten hozott!

A magyar maffia

Az erdészeti kar földszinti folyosójának falán régi soproni valétablók sorakoznak. A valétálás, azaz a végzős hallgatók búcsúja az alma matertől a selmeci szellem fontos, 19. századi hagyatéka. „1956. november 4-én egy melegítőfelsőben indultam el otthonról. Nem tudtam, hogy aznap életemben utoljára hagyom el a szülői házat, és soha többé nem láthatom az édesapámat” – idézi fel Grátzer Miklós, akit a forradalom napjai előtt valétaelnöknek választottak. „November 4-én minden holmimmal együtt a waldenem is a szobámban maradt. A nagybátyámnak a GYSEV vasutasa-in keresztül sikerült kicsempésznie az országból, ez lett a waldenünk Kanadában. Amikor az ötödéves évfolyam valétablója készült, mindenki ezt viselte, a nagydarab fiúk és az apróbb természetű lányok is.” Az egyetlen UBC-tabló, amelyen az egész évfolyam waldent visel.

„Roller dékán helyettese Tuskó Ferenc docens, tanszékünk oktatója volt. Ő is igyekezett kapcsolatot keresni az otthon maradtakkal; egyik ismerőst, Vancsura Rudolfot még első szálláshelyükről üzenve kérte meg, hogy lakásából juttasson el számára személyes tárgyakat. Amikor a kolléga belépett a lakásba, a konyhában egy tálon ott volt előkészítve a vasárnapi ebéd, a bepanírozott csirkemell. Kisütni már nem volt idő. Amit magukkal vihettek, az a tudás, a magyar erdészet szellemi tőkéje” – meséli Bartha Dénes.

Belőlük, az egyetlen váltás ruhával érkező diákokból és tanáraikból vált aztán a kanadai erdészeti körökben nagy szakmai befolyásuk

miatt csak „magyar maffiaként” emlegetett szoros szakmai hálózat. A 141 végzett hallgató közül 44-en szereztek posztgraduális fokozatot, 20-an PhD-t, 24-en mesterdiplomát, ami a korabeli kanadai átlag többszöröse volt. A végzetek 73 százaléka az erdészeti ágazatban helyezkedett el. A kutatói pályát választók jelentős tudományos teljesítményt nyújtottak; egyetemi oktatók, kutatóintézetek vezető munkatársai, kormány- és vállalati alkalmazottak lettek belőlük, publikációk, szakkönyvek és nemzetközi konferencia-előadások százait jegyezték, miközben számosan vezető szerepet töltöttek be a kanadai és nemzetközi szakmai szervezetekben is. Kozák Antal új matematikai egyenleteket dolgozott ki a fatömeg becslésére, amelyek ma is a tartományi erdőleltárak alapját képezik. Sziklai Oszkár bevezette az erdészeti genetikát és a nemesítési programokat Brit Columbiában, tudományos alapot adva a vetőmagvázónak szabályozásának. Orlóci László a többváltozós statisztikai elemzések úttörőjeként lefektette a tartományi ökológiai osztályozási rendszer alapjait.

A 20. század közepén Brit Columbia erdészeti gyakorlata elsősorban az idős erdőállományok kitermelésére összpontosított, a letermelt területek helyreállítását elhanyagolták. A tartományi erdészeti szolgálatnál és a legnagyobb fakitermelő vállalatoknál dolgozó soproni erdészek közreműködésével fokozatosan olyan szabályozások születtek, amelyek előírták a kitermelést követő azonnali újraerdősítést, és a talaj védelmét szolgáló intézkedéseket. A tartomány erdőgazdálkodása szigorúbban szabályozott, fenntartható erdőfelújítási rendszer felé mozdult el. Az egyetem erdészeti képzése is megváltozott, az ipari fakitermelésre összpontosító oktatási programokat felváltotta a fenntarthatóságra, a biodiverzitás megőrzésére és az ökoszisztéma-alapú erdőgazdálkodásra fókuszáló oktatás.

A Kapocs

A Kanadában új életet kezdő, majd sikeresen beilleszkedő és szakmai karriert építő soproni erdészek történetéről Magyarországon nem beszéltek, nem rendeztek megemlékezéseket. Azok között, akik 1956. november 4-én elindultak Sopronból, voltak, akiket távollétükben elítéltek, s bár később amnesztiát kaptak, évtizedekig nem térhettek haza. A soproniak kálváriája ugyan a hatvanas évek elején megjelent Szilvási Lajos *Bujkál a hold* (1960) és *Egyszer volt szerelem* (1961) című regényeiben, ám a kor ideológiai elvárásaihoz igazodó fikcióként inkább elfedte, mint hitelesen bemutatni a kivándoroltak valódi sorsát. Fordulatot az 1990-es év hozott, az akkori rektor, Winkler András visszafogadási ünnepséget szervezett, ahol kijelentette, hogy a kanadai erdőmérnököket ugyanúgy a közösség tagjainak tekintik, mint a magyarokat; sem a diplomájuk, sem a személyük között nem tesznek különbséget.

Az utolsó soproni évfolyam 1961-ben végzett a UBC csak „Sopron Division”-nek nevezett erdészeti szakán. Az egykori diákok azonban a végzés után sem szakadtak el, legendás összetartásuk egyik különleges lenyomata a *Kapocs*. A Soproni Öregdiákok Egyesületének lapja 1965 márciusa óta minden évben kétszer jelenik meg. Legfrissebb, 2026. áprilisi lapszámában versek és visszaemlékezések, egykori vancouveri szakestélyek fotói, fekete keretben gyászjelentés. Az utolsó oldalon a soproni alumni teljes névsora és Varga Domokos erdőmérnök verse olvasható: „Aki elmentek, de el nem szakadtak, Kanadában is magyarok maradtak. Aki meggyőztek egy messzi világot, de ma sem mások: soproni diákok. Az ősi otthont, az Akadémiát, szívből köszöntik: Vivát, vivát, vivát!”

Kárpáti Judit